



VÁNOCE, VÁNOCE PŘICHÁZEJÍ



Vánoce patří a patří k nejvýznamnějším a nejkrásnějším svátkům v roce. Slaví se takřka po celém světě jako svátky pokoje, míru a lidské lásky. Jsou staletou součástí tradic, které v naší uspěchané a nervózní době nám dodávají pocit pohody a uvědomění si ceny lidského života.

Máme to štěstí, že český národ si vytvořil postupně od středověku do nejnovější doby tak osobitou a poetickou podobu slavení a prožívání vánoční doby, jakou nikde jinde nenajdeme. Předvánoční čas zaplňuje advent – jeho počátky spadají dokonce až do doby Karla Velikého.

Začíná první nedělí nejbližší 30. listopadu. Ten den se rozzáří v domácnostech také první ze čtyř svíců na adventním věnci. Očekávání příchodu Vykupitele vytváří onu tajemnou zvláštní předvánoční atmosféru nejen v kostelech, chrámech a katedrálách, ale dává nám všem možnost pocítit zposvátnění života. Slavnostní ráz období doplňují svátky významných svatých – sv. Barbory (4. 12.), sv. Mikuláše (6. 12.) a sv. Lucie (13. 12.), vyvrcholením je Štědrý den. Právě křesťanské vánoce nám nastávají 25. prosince – svátkem Narození Páně a končí slavností Zjevení Páně (Tří králů) a následující nedělí svátkem Křtu Páně.

Vánoční motivy a jejich kouzlo obohatily celou naši národní kulturu, není umělce, jehož tvorba se jimi neinspirovala. Ale základ je v tradici lidových obyčejů, obřadů a s nimi spojených folklórních projevů. Obdivujeme se betléměm, jesličkám, slzy do očí nám vhanějí lidové vánoční písně pro jejich radostnou, líbeznou, jiskrnou, barvitou a něžnou hudbu.

Jednou z nejpoutavějších kapitol dějin české hudby jsou vedle vánočních koledí pastorely – skladby pro sóla a sbor s doprovodem nástrojů. Málokterý národ má takovou spontánní tvorbu, tato hudba byla u nás samozřejmě součástí života, v kostelech zněla po celá staletí. Za její rozšíření vděčíme především kantorům. I v malých obcích se realizovaly poměrně náročné vánoční mše. Mezi desítkami skladatelů vynikli rovněž autoři z východních Čech – v Chocni působil hudební rod Koutníků, v Žamberku Josef Šarapatka, Karel Kumpošt, v Sedloňově František Roleček, skladatelé vánočních skladeb by se ve zdejších krajích našli na chrámovém kůru v každém městečku. Řadu pastorel a mší složil také F. V. Hek (pohřbený v Letohradu).

Ovšem nejproslulejší postavou mezi kantory – hudebníky se stal Jakub Jan Ryba (1765-1815). Složil přes tisíc skladeb (více jak 40 pastorel), zachovala se z nich sotva čtvrtina, hlavně vokální díla duchovní. Jeho česká pastorální mše „Hej mistře“ z roku 1796 se stala symbolem vánoc, živým pomníkem zásluh českého kantora o rozvoj hudebnosti rodné země, nádherným lidovým betlémem v tónech. Za čest ji zpívat si pokládají naši přední pěvci, její nahrávky zní v době vánoční z televize, rozhlasu, doma si ji přehráváme z desek a dalších hudebních nosičů.

Je to prostá pastýřská hra, volně rozložená v půdorysu hudební formy mše. Ale z každého jejího tónu vyzařuje radost z narození Mesiáše – „pokoj lidu všemu pokornému, neb narodil se Spasitel“ zní andělské poselství v Gloria. Offertorium je obrazem obětování darů u jesliček, Sanctus hymnické díkuvzdání, Benedictus a Agnus vyjadřuje jásavou radost, v závěrečném Communii zazní prostá lidská prosba – „Uděl nám všem spokojenost, vlij do našich srdcí svornost, abychom se milovali, tím jen tebe vyznávali, Bože dobrotivý, Otče vždy milostivý“.

Až o půlnoci na Štědrý večer zazní v čermenském chrámu tóny pastorální mše „Hej mistře“, vzpomeňme si na „rožmitálského muzikuse“, kterému osud teprve po jeho smrti dopřál nesmrtelnou slávu.

B.H.

POKRAČOVÁNÍ ČLÁNKU Z MINULÉHO ČÍSLA: OPUSTIT ZAJETÝ ZPŮSOB UVAŽOVÁNÍ

V bolesti

Zazněla i otázka - vlastně prosba - zda by se ti, kteří byli Chiaře nablízku, rozdělili s přítomnými také o prožitek nějaké bolestné situace, která s ní byla spojená.

Chicca, kamarádka Chiary, otevřela své srdce a vyprávěla o své rodině. Má čtyři děti a nejstarší z nich, nyní sedmnáctiletá Maria Chiara, je vážně postižená. „Je to ta vzácná perla pro naši rodinu.“ Franz, bratr Chiccy, doplnil, že u Marie Chiary se vyskytly vážné problémy přibližně v době, kdy začínal proces blahorečení Chiary Luce a k prohlášení za blahorečenou bylo třeba zázraku. Jemu, agnostikovi, se hlavou honily myšlenky:

Chicca se vdala v Sasellu a přinesla svatební kytici na hrob Chiary Luce. Když se narodila Maria Chiara, nazvala ji Chiara po Chiaře Luce. A tak Chiaře Luce říkal: „Chceš se stát blahoslavenou? Potřebuješ zázrak? Tvá nejlepší kamarádka potřebuje pomoc.“ Zázrak se však stal pro jednoho chlapce z Triestu, kterého nikdo z nich neznal. A Franz pokračoval: „Ve skutečnosti jsem byl hloupý, že jsem si představoval zázrak podle svých myšlenkových schémat. Dnes mohu říct: strávil jsem poslední týden u Chiccy. Byl jsem s Marií Chiarou v podstatě celé dny a viděl jsem, že Chiara Luce zázrak skutečně udělala.“ Vysvětlil, že je

to proto, že Maria Chiara je taková, jakou ji zamýšlel Bůh. „Není to chyba Boha. Je to chyba naše, protože chápeme Boha podle našeho způsobu uvažování. To jen abych potvrdil dar, kterým je pro mne být s tímto děvčetem. Je to jedna z mnoha lekcí, které nám Chiara Luce dává: opustit náš způsob uvažování.“

Ruggero, tatínek Chiary Luce, vyprávěl, jak když byla nemocná, chtěl pochopit, co jí pomáhá žít tak, jak žije, a jestli se chová stejně, i když je sama. Potají ji sledoval a viděl, že je stále táž. Jednoho dne si sedl k ní na postel a zeptal se jí, jak to dělá, že takto žije, kde nachází sílu. „Ona se na mne usmála a řekla: ‘Tatínku, musíš žít přítomný okamžik. V přítomném okamžiku je všechna milost. Já tak žiju. Ne vždy to dokážu, ale snažím se nabízet Ježíšovi těch 15 sekund všechno, co mám. A on mi pomáhá. Dělej to samé.’“ Franz ho doplnil: „Jak Ruggero říkal, je potřeba žít přítomný okamžik. Minutu za minutou. On občas říkal: ‘Já to nezvládnou.’ A Chiara Luce říkala: ‘Je třeba přítomnou chvíli rozkouskovat. Nezvládneš to minutu? Tak 15 vteřin.’ Ruggero pokračoval: „Byla vždycky taková, až do konce, i v poslední době, když se to zhoršovalo. Bylo mnoho těžkostí. (...) Ona mi pomáhala a dávala všechny ty rady jako ‘možná to nedokážeš, ale zkus to znovu, popros Ježíše o sílu.’“



Maria Teresa a Ruggero Badanovi při setkání s rodinami.

Zpracovala Ludmila Šturmová, se skupinou mladých děvčat plně angažovaných v životě spirituality Hnutí fokoláre.

NEJLEPŠÍ KAMARÁDKA

Normální holka jako my, sportovala, chodila do školy a stala se svatou. Moje nejlepší kamarádka. Takovou je blahoslavená Chiara Luce Badano pro Magdalenu Demlovou z Pardubic.

Jsem od malička na vozíku a jsem zcela odkázána na pomoc druhých.

Před dvěma lety bylo mé sestře Terezce nabídnuto jet na blahorečení Chiary Luce. Když jsem se o ní dozvěděla, hodně mě oslovilo, že i moje vrstevnice, která studovala, měla stejné problémy ve škole jako my, chodila do baru, přicházela pozdě domů a někdy se i nepohodla s rodiči, se může stát svatou. Vzpomínám si, jak si už v pokročilém stádiu nemoci, ochrnutá na posteli, povídala s maminkou: „Maminko, je spravedlivé, že už nikdy nebudu chodit?“ Maria Teresa, její maminka, jí na to řekla: „Chiara, nevím, jestli to je spravedlivé, ale když ti Ježíš vzal nohy, dá ti zase křídla.“

I pro mě je to velká výzva, že když mi Pán Bůh dal křídla, dal mi i možnost žít s ním v bližším vztahu, můj životní úkol je být mu co nejbližší.

Dlouho jsem přemýšlela, jak žít ve třídě, kde se necítím příliš dobře, a jak tam přinést Boha. Odpověď jsem našla v knížce o Chiaře Luce, kde se píše, jak trávila čas se svými kamarády. Maminka se jí jednou ptala: „Mluvíš někdy s kamarády o Ježíši, snažíš se jim říct něco o Bohu?“ Ona odpověděla: „Ne, nemluvíme o Bohu.“ Maria Teresa se dost divila a Chiara jí to vysvětlila: „Není tak důležité mluvit o Bohu. Já ho musím dávat.“

Byla to pro mne důležitá rada do života, uvědomila jsem si, že nemusím dělat velké věci, abych druhým Pána Boha přinesla. Stačí se na ně třeba jen usmát a tak jim ho přibližovat svým životem.

Mám velké křeče v nohách a rodiče ke mně v noci musí vstávat. V poslední době se to ještě zhoršilo a s tím je pak spojeno i určité napětí, netrpělivost, únava atd.

Zároveň jsem dost uvažovala o životním úkolu, který mi Bůh připravil. Měla jsem pocit, že velké věci v životě mohu dokázat jen tím, že budu dál studovat. Ostatní spolužáci jdou tímto směrem, ale mě se tento cíl stále více vzdaloval, vzhledem k mému zdravotnímu stavu. Měla jsem v sobě neklid, pořád jsem nevěděla, co dělat, chtěla jsem znát odpovědi na všechny moje otázky, ale ty stále nepřicházely. Když jsem přečetla knížku „Mám všechno“, pochopila jsem skrze život Chiary Luce, který je zde popisovaný, že není možné v životě lpět na svých představách, například na studiu, ale že život, který nám byl dán, máme co nejlépe prožít okamžik za okamžikem a nepropásnout chvíle, kdy můžeme žít pro druhé a dávat jim svou lásku - neztratit je tím, že budeme přemýšlet jen o své budoucnosti.

Během prázdnin jsem prožila setkání mládeže ve Žďáru nad Sázavou. Čekala jsem tu na nějakou konkrétní příležitost, jak obnovit svůj vztah s Bohem, více mu důvěřovat a nemít obavy. Těšila jsem se například na modlitbu růžence, ale pak mě začaly bolet nohy a neprožila jsem ho tak, jak jsem si představovala. Pak jsem ztratila příležitost, kvůli svému strachu a zbytečným obavám, mluvit více s rodiči Chiary Luce. Pán Bůh má ale pro nás ve své Láске připravenou vždy nějakou další příležitost. Tou bylo následné setkání s nejlepší kamarádkou Chiary Luce - Chiccou a jejím bratrem Franzem. Stále jsem cítila velkou touhu podělit se s nimi o tuto moji zkušenost, ale začala jsem zase pochybovat o tom, jestli je to vhodné, jestli je na to čas atd... V tu chvíli mi pomohla citlivost mojí sestry vytvořit prostor a přítomnost Chiary Luce mi dodala odvalu. Svěřila jsem se jim s tím, co jsem v posledním období prožívala, o hledání své životní cesty, o křečích v nohách a o tom, co pro mne znamenalo svědectví o Chiaře. Že je to pro mne v životě velká změna a že mi Chiara Luce dodala odvahu žít tak, jako žila ona, a dát celý svůj život Bohu.

Dalo mi to klid do srdce. Cítila jsem živou přítomnost Chiary Luce, jako by byla vedle mne a podporovala mne. Byla to milost, kterou mi dal Pán skrze ni. Předtím jsem měla pochybnosti ve víře, zvláště když mě bolely nohy a prožívala jsem napětí. Ze Žďáru jsem se vrátila naplněná vnitřním pokojem. Chiara mi pomohla znovu objevit poklad víry.

Pak jsme s rodinou trávili dovolenou nedaleko Sassella, místa, kde Chiara Luce žila. Moc jsem si přála jít k jejímu hrobu, ale ukázalo se, že to asi nebude možné. Modlila jsem se, aby to dopadlo, jak má, a abych z toho nebyla naštvaná. Chiara Luce také přijímala všechno s láskou, jak jí to Pán Bůh dal. Dostala jsem klid, že to dokážu přijmout také tak. Nakonec to dopadlo úžasně: Pán Bůh mi dal dárek, že jsme se dostali přímo ke Chiařinu hrobu.

Cítím, že je mi teď Chiara Luce hodně blízká, modlím se k ní každý den, normálně si s ní povídám – říkám jí, co se mi povedlo a nepovedlo a cítím, že je všude se mnou, že mě všude doprovází a že se nemusím ničeho bát. Beru ji jako velmi blízkou nejlepší kamarádku.

Magdalena Demlová

MILÍ ČTENÁŘI POUTNÍKA,

dne 1. 12. 2012 se v dolnočermenské Orlovně odehrál – a to téměř doslova – **Den Bible**, s podtitulem **Paradoxy a zaslíbení**. Na sedmi *zastaveních* bylo možné:

- vyzkoušet různé úhly pohledu, pochopit, že se musíme zajímat o to, co vlastně vidíme
- ptát se, je-li to, co se nám zdá *tak vážné*, opravdu vážné
- uvědomit si, že je třeba zbavit se některých strachů
- radovat se, že každý z nás je nádherně jedinečná bytost
- nechat se překvapit
- spolutvořit nová nebesa a novou zemi
- ochutnat tradiční jídlo židů - a jako prorok Eliáš (1 Kr 19,4-8) se v *síle toho pokrmu vydat na cestu...*



Prostředí bylo tvořeno obrazy a texty, které k danému tématu vytvořily děti v hodinách náboženství, společně s otcem Josefem a sestrou Ludmilou. Na konečné podobě výstavy a její instalaci se podílela Beata Dombajová se svými skvělými nápady a výtvarnými schopnostmi, společně s vytrvalostí a šikovností Bohuslavy Sykové a (nejen) kreslířským uměním Markéty Staré.

Službu na jednotlivých zastaveních obstarala *naděje naší farnosti (i národa)* – mládež (děti):

Jitka Machová, Barbora Pecháčková a Magdaléna Motlová u zastavení s názvem *Mají oči, nevidí;*

Ladislav Motl a Klára Pecháčková (MH) nás učili (ne)vážnému pohledu na

vážné(?) věci;

že strach je plný paradoxů jsme si mohli uvědomit s Eliškou Motlovou, Annou a Kateřinou Starou;

Klára Macháčková a Anežka Pecháčková nás ujistily, že jsme přijímáni takoví, jací jsme;

že je svět plný překvapení se nám snažily přiblížit Anna a Beata Dombajovy; ke spolupráci na Božím díle nás zvaly Klára Pecháčková (V), Helena a Viktorie Dombajová, Terezie Moravcová a Hedvika Syková.

Po vši té námaze, tělesné i duševní, jsme se obcerstvěli u Ludmily a Anny Motlové (ml) na zastavení s výzvou „Okuste a vize“.

Všichni výše jmenovaní si zaslouží velké poděkování za milou spolupráci, za trpělivost i veselé průpovídky... Děkuji!!!

V dalších číslech Poutníka se pokusíme přiblížit výstavu po jednotlivých stanovištích těm, kteří se jí nemohli zúčastnit. Příště tedy bude téma *Mají oči (a,ale,proč) nevidí...*



AM

O NAŘÍKAČÍCH

„Brejden, pane, jak se máte?“ „Aále špatně, pane, za nic to nestojí.“ „No, no, a co vám chybí?“ „Ale to víte, starostí je –“ „Copak vy víte o starostech, pane! Já bych chtěl být na vašem místě.“ „To byste to chyt! A jak se vede vám?“ „Ale to víte, bídně. A co zdravíčko?“ „No, tak tak. A rodina zdráva?“ „Ještě to ujde. No tak máucta.“ „Služebník“.

Tak to je normální československý rozhovor, který by měl stát hned na první stránce každé praktické cvičebnice jazyka českého. Téměř bez výjimky prvním slovem propuká náš člověk v nárek a stížnosti na svůj osud; obyčejně tím získá jakýsi rozběh, aby mohl v dalším rozhovoru nadávat obecně na mizerné poměry, na tu lumpárnu a na jiné veřejné záležitosti; ale to už je jiná kapitola.

Ze zvláštního národního zvyku nám nejde jaksí z krku, abychom řekli, že se nám vede docela dobře nebo že to ujde, nebo že by to mohlo být horší. Víme, že se nás náš bližní nevyptává ze soustrasti; nedomníváme se, že ho svou pochmurnou odpovědí nějak dojmeme. Vzdálený pozorovatel by mohl soudit, že máme vrozený strach ze svých bližních, že jim na setkání naznačujeme svůj těžký osud jen proto, aby nás ušetřili, nebo aby si snad od nás nechtěli vypůjčit; nebo že chceme odvrátit jejich zlobu a závist, nebo že se hledíme před nimi ponížít, aby jejich postavení a štěstí vyniklo tím zářivěji. Ale my si nenaříkáme sklíčeně; my si naříkáme okázale; my se jaksí honosíme svými starostmi a bédami; my tvrdíme svému bližnímu do očí téměř s opovržením, jemu že se tak všivě nevede, kdepak holenku! My známe život, protože nám se vede špatně; my jsme chlapíci, protože si máme, panečku, nač naříkat. Kdyby se nám vedlo obstojně nebo kdybychom byli celkem spokojeni s tím, jak se máme, pak to není naše zásluha nebo úspěch, nýbrž z pekla štěstí a taková nějaká povrchnost nebo prostopášnost. Váženy člověk, pane, má jenom starosti a trampoty.

Ale nejzvláštnější je, že to je vlastně jenom taková forma. Trpíme-li opravdu ať nemocí nebo láskou nebo bídou, zamlčujeme to s jistotou cudností utrpení; nehlásíme lidem na setkání, že v nás doktor našel rakovinu jater nebo že se můžeme zbláznit žárlivostí na svou manželku. Trpíme-li nejhůř a ptá-li se nás někdo, jak se nám vede, řekneme plaše „děkuju za optání“ nebo tak něco vyhýbavého. Pokud si z plna hrdla naříkáme, že se nám vede špatně, vede se nám, zaplat' pámbu, ještě dobře. Řekne-li nám náš bližní, že se mu vede dobře, vyvolá v nás bezmála podezření, že před námi zapírá nějaké zatracené starosti; že to s ním nějak smrdí.

Jsmo národ nařikačů; obyčejně se setkáme, jen abychom si navzájem pobědovali, že se nám vede mizerně, ačkoli nás vlastně nijak nezajímá, jak se tomu druhému vede; je to už jen taková formalita, tak jako když Angličané mluví o počasí. Upřímně řečeno, ozývá se v tom spíše snaha jevit se malým a ubohým, než skutečná nespokojenost; je v tom taková vnitřní nesvoboda a nedůvěra. Jako naše pozdravy, tak i naše konverzační zvyky ukazují, že se snáze mění státy a ústavy, zákony a řády, než lidské mravy; podrželi jsme si zvyky malého, ublíženého reptajícího poddaného, jehož první slovo je nějaká bezmocná stížnost a jemuž beztoho nikdo nevěří. Ostatně ani nečekáme, že nám někdo bude věřit.

Tak tedy: jak se vám vede?

DOPIS Z OPATSTVÍ NOVÝ DVŮR

Několik týdnů před Vánocemi 2012...

Milí přátelé, Vánoce by mohly být příležitostí k rozšíření obzoru, na němž obvykle uzavíráme svůj pohled. Vypráví se, že si jeden ruský křesťan stěžoval, že se hodně snížil počet věřících. Někdo se ho zeptal: « Kolik vás je? » Jeho odpověď zněla – málo – a od dotyčného uslyšel: « To stačí! » Kolik nás je, mnichů a křesťanů? Za poslední století se svět změnil. Křesťanstvo, odkud vycházeli misionáři přinášet radostnou zvěst, zmizelo. Misijní země jsou napříště kolem nás. Obě obce, křesťanská a nekřesťanská, se navzájem úzce překrývají. Je to nová situace, která od nás vyžaduje nové postoje a novou věrnost. Dnes jako včera slouží křesťané a mniši Pánu za všechny, kteří žijí kolem nich. A protože svět je malý, protože stačí nastoupit do letadla, abychom dostihli dráhu slunce, je nám blízké celé lidstvo. Když se modlíme, Pán se sklání nad námi všemi. Existovali by bez tohoto přesvědčení víry i dnes mladí lidé, kteří se zapojují do mnišského života?

Při příležitosti Vánoc a nového roku letos neobdržíte kalendář. Nahradí Vám ho miničasopis, který slavil desáté výročí založení Nového Dvora. Nedovolujeme takovým událostem, aby narušovaly všední a pravidelný rytmus našeho života. Neboť sama všednost může skrývat vzácnou věrnost. Není tomu tak i ve Vašich rodinách? Tak a po těchto slovech se pokusme sesbírat několik významných událostí. Nejprve stavební práce.

V Novém Dvoře postupuje obvyklým tempem stavba dílen. Protože počet a objem našich mnišských výrobků se zvyšuje, uvítáme, teoreticky, tyto nové prostory na jaře 2014. A to je doba, kdy budeme uvažovat o stavbě kaple Stella Matutina, o které již dlouho hovoříme. Ježto bude snadno přístupná, naši návštěvníci se v ní budou moci modlit během dne.

V Sept-Fons se již dlouho hovoří o opravě řeholních míst (koupelny, křížové chodby, ložnice). Dá-li Bůh...

Varujeme se předpovědi o datu zahájení stavebních prací, ať se to zdá sebenezbytnější. Sept-Fons, jak víte, pomáhá jiným mnišským komunitám.

Nedávno mi bylo dáno sdílet po několik dní všední život jedné komunity, která nevlastní nic z toho, na co by měla oprávněný nárok: ani svobodu pohybu, ani pohodlí, ani dostatečné zdroje, ani všechny prostředky nezbytné k tomu, aby mohla poskytovat řádnou formaci svým mladým členům, ani významné osobnosti, aby čelily této výjimečné situaci, ani nějaké mimořádné ctnosti! A přesto se v této zdánlivě velice chudé komunitě bratři modlí, rozvíjejí se, vytrvávají, připojili se k nim další mladí. Je zde postřehnutelné dílo milosti. Po mém návratu se mě jeden bratr zeptal: « Změnil tento pobyt Váš pohled na Nový Dvůr? » « Ano, » odpověděl jsem, « vidím úlohu milosti, mám menší strach ze svých selhání a ze selhání svých bratrů. »

Zakončeme vtipnou historkou. Na jaře mi jeden z našich bratrů po návštěvě své rodiny večer vyprávěl, co slyšel: tvrdí se, že planetu Zemi rozdrtila kometa. Nikdo o tom nemluví... Konec světa se předpokládá letos na podzim! Zasmál jsem se. Bratr ze Sept-Fons, jemuž jsem tuto historku telefonicky vyprávěl, mi odpověděl: « To máme štěstí! » Uplynul podzim, ani kometa, ani konec světa na obzoru... Máme říci bohužel? Někteří kompetentní přátelé, odborníci v různých oborech, pomáhají našim komunitám svými radami. Jeden z nich, z Prahy, zorganizoval v říjnu sympozium v Japonsku na téma Jak skoncovat s katastrofismem. Nikdo z nás se přirozeně nezúčastnil. Ale slíbil jsem si, že poskytnu našim dvěma celerářům, v Sept-Fons i v Novém Dvoře, akta z této schůze: Svět si nevede tak špatně, jak předpokládáme!

S těmito optimistickými úvahami Vám přeji radostné Vánoce a šťastný rok 2013.



AHOJ DĚTI!

V adventu jste tvořily z malých obloučků stromek. Nebylo to náhodou. O Vánocích v dnešní době přeče stromek nechybí snad v žádné domácnosti. Je to krásná vánoční tradice. Na kouzelné chvíle u stromečku o Štědrém večeru se těšíme určitě všichni bez rozdílu. Stromek sehraje i hlavní roli v zimní pohádce, do které se dnes podíváme.

SEN O VÁNOČNÍM STROMKU

Na nedaleké stráni stojí stromek. Studí ho čerstvě napadlý sníh a stahuje svou vahou větvičky nízko k zemi. Stroměčku se to moc nelíbí, ale nedá se nic dělat. Zima sotva začíná a do prvních jarních paprsků slunka zbývá dost času.



Šeří se a stromek usíná. Zdá se mu krásný sen. Stojí v teple, v místnosti a je nádherně vyzdoben – na některých větvíčkách jsou nazdobené perníčky, jinde slámové ozdoby a dokonce i skleněné koule. Na jiných větvíčkách zase hoří zapálené svíčky. Stromek si připadá slavnostně. Rozhlíží se a jeho zrak spočine na krásném betlému. Je v něm mnoho postav, zvířátek, ale hlavně je tam Panna Maria, Josef a narozený Ježíšek. Najednou se ozve zvonek – jemné zacinkání a stromek si všimne i dárečků, které jsou pod ním uloženy. Přichází celá rodina. Dětem září oči při pohledu na stromek a dárky. Všichni zpívají koledy a je tu moc milo. Pak začne rozdělávání dárků. Každý něco dostane a má velkou radost. Všichni děkují Ježíškovi za dárky...

Bum! Šiška letí z velké výšky a narazí na stromek. Ten je rázem vzhůru. Zase chlad, tma a ... škoda, byl to jen sen.

To, o čem se stromečku zdálo, chceme prožít opravdu a snad se nám to už brzy vyplní. Dnes při čtvrté adventní neděli je ke Štědrému dni opravdu už jen malý krůček.

Nezapomeňme stále děkovat Pánu za dar největší – za narozeného Ježíška.

Na vánočním stromku hledejte dvojice stejných ozdob a svíček. Přeji krásné Vánoce.

(Otazníček)

Pro starší:

Stojíme na samém konci adventu, tedy na prahu Vánoc. Stromek nebude chybět ani tady. Poslouží nám totiž jeho tvar – pro doplňovačku. Pokuste se doplnit ji celou a pak se zaměřte na čísla u jednotlivých písmen. Ta totiž skrývají tajemku – dnes tu největší událost. Událost tak zásadní, že nad ní člověk může stále žasnout. Jako nápoděva poslouží první kapitola Janova evangelia. Víc už neprozradím.

Nechme se tedy touto skutečností oslovit a obohatit, protože pak bude ta naše vánoční radost opravdová. Požehnané Vánoce.

Doplňovačka:

1. Typ vánočního stromku
2. Místo Ježíšova narození
3. Jiný název pro toto místo (město ...)
4. „Dopravní prostředek“ svaté rodiny
5. Jméno císaře, který vyhlásil soupis lidu
6. Opak krátké pouti
7. Název krajiny kolem Jeruzaléma
8. Jméno ženy a muže u jeslí
9. Důvod pouti této dvojice do Betléma
10. Prorok, který o Betlému mluvil
11. Předchůdce Páně
12. Událost v Betlémské stáji
13. Matka Jana Křtitele
14. Dokončení jásavého výroku: „Sláva na ... vůle!“

Tajemka: „A ... 35 písmen ...!“

Řešení z minulého Poutníka:

Věřím, že se vám adventní obrázek povedl a z obloučků vznikl stromeček.

Ve větvích bylo ukryto: 1. ADVE, 2. DVEN, 3. VENT, 4. ENTA, 5. NTAD, 6. TADV



(EJ)

NA ČEM JEDINĚ ZÁLEŽÍ

Pracoval jsem dlouho do večera na třech termínovaných úkolech, které měly být hotové ještě ten večer, když mi zavolala přítelkyně a požádala mě, abych jí pomohl s brožurou pro její taneční školu. Brožura měla být původně hotová až za dva dny, ale prý zrovna otevřela e-mail a zjistila, že termín byl posunutý na dřívější dobu.

Chtěl jsem jí vyhovět, ale nebyl jsem dost trpělivý, abych si vyslechl její představy o tom, jak má brožura vypadat, protože jsem se chtěl co nejrychleji vrátit ke své práci. A tak se stalo, že mi v zápalu pro svůj projekt musela trpělivě a laskavě vysvětlovat, že ani můj první, ani druhý návrh není přesně to pravé.

Nakonec jsem se zastavil a pochopil jsem, že nejsem v postoji lásky. Byla to těžká chvíle bez energie, bez nápadu, bez lásky.

Obrátil jsem se do svého nitra a svěčil svoje selhání Ježíši.

Omluvil jsem se. Začali jsme znovu. Nápady se řinuly. Během velmi krátké doby jsme vše vymysleli.

Pak jsme ale přišli na to, že žádný z nás tyto nápady nezaznamenával, protože si myslel, že to dělá ten druhý! Zhluboka jsem se nadechl. Můj mozek byl už úplně „zavařený“, ale vzpomněl jsem si na komentář k březnovému Slovu života, kde stálo...: „odpouštět, spíše sloužit druhým...“ Ano, láska k bližnímu byla vše, na čem záleží.

Poprosil jsem Ducha Svatého, aby nám připomněl ta správná slova, která jsme společně vymysleli. A stalo se! Brožura byla hotová!

M. A. (redakčně kráceno)

SAMA U STOLU

První školní týden jsem si všimla jedné holčičky, jak sedí u oběda úplně sama.

Vzpomněla jsem si, že Ježíš chce, abychom milovali jako první, a tak jsem přemýšlela, co bych měla udělat. Pomyslela jsem si, že je asi nesmělá, a proto jsem se rozhodla jít si k ní sednout. Položila jsem jí pár otázek, aby se rozpovídala, třeba jaký sport má nejraději nebo jaké se jí líbí oblečení. Pak jsem si všimla, že naproti sedí ještě další holčička sama. Tak jsem si s ní také začala povídat, a pak jsme se všechny dohromady moc pěkně pobavily!

A. D., 7 let

SÍLA JÍT DÁL

Když jsem byla na vysoké škole, chodila jsem do práce na plný úvazek a večer jsem chodila do školy. Od té doby, co jsem objevila hodnotu Eucharistie jako pokrmu duše a příležitost být v přímém kontaktu s Bohem, jsem se také rozhodla chodit každý den na mši. Proto jsem byla moc šťastná, když jsem zjistila, že budu mít dost času jít na mši i přijít do školy ještě před začátkem vyučování. Zkrátka, že budu chodit z práce na mši a ze mše do školy.

Po několika týdnech bylo ale času čím dál méně. Zátěž v práci se zvýšila a já měla málo času, abych ji zvládla. Každá minuta byla velmi vzácná a já byla stále unavenější. Někdy jsem se ptala sama sebe: „Mám jít dnes na mši? Ne, asi bych měla být v knihovně a studovat.“ Ale pak jsem si položila otázku: „Co je v tvém životě důležitější? Koho nejvíce miluješ? Kdo ti dá sílu jít dál a milovat, i když se na to necítíš?“

Tehdy jsem si připomínala Slovo života „Neusilujte o pokrm, který pomíjí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu“, i když mi jiný hlas říkal: „Musíš studovat, musíš se víc a víc učit, je to tak prospěšné.“

Rozhodla jsem se a nikdy mi nebylo líto zanechat čehokoliv a jít na mši – za prvé, protože jsem pak cítila v srdci více lásky, a za druhé, protože mi Bůh daroval vždy i dost času, abych udělala to, co bylo opravdu třeba.

Škola byla těžká a já musela čelit dokonce i nepřijemnostem a negativním reakcím kvůli své víře v Boha, vyznávaným morálním hodnotám a z nich plynoucímu chování. Přesto jsem cítila, že je to Ježíš v Eucharistii, kdo mi dává klid a vytrvalost pokračovat dál.

A. G.

ŽIVOTNÍ JUBILEA JIŽ NEBUDOU V POUTNÍKU ZVEŘEJŇOVÁNA

Úřad pro ochranu osobních údajů Praha, přípisem ze dne 28. srpna 2012, zaslal všem oddělením úřadu evidence obyvatel, mimo jiné, toto sdělení!

„Od 1. ledna 2010 došlo k úpravě zákona č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů ve znění pozdějších předpisů, která neumožňuje systematické zveřejňování osobních údajů, např. v rubrikách místního tisku, které by mohlo mít za následek neoprávněné zasahování do soukromého života občanů, bez jejich souhlasu nebo zákonných zástupců ...“

Z tohoto důvodu již od 1. ledna 2013 nebudou zveřejňována jména jubilantů v jednotlivých měsících, neboť oddělení evidence obyvatel městyse nemůže umožnit nahlédnout do osobních údajů obyvatel jiným subjektům.

otec Josef

LEKTORSKÁ SLUŽBA:

Leden 2013			
Út 1. 1.	Nový rok, Slavnost Matky Boží Panny Marie	7.30	Motlovi 11
		10.30	Macháčkovi 411
Ne 6. 1.	Slavnost Zjevení Páně – sv. Tři Králové	7.30	Kužilkovi 202 HČ
		10.30	p. Krátký 73
Ne 13. 1.	Svátek křtu Páně	7.30	Marešovi 264 HČ
		10.30	Macháčkovi st. 180 HČ
Ne 20. 1.	2. neděle v mezidobí	8.00	Kunertovi 12
Ne 27. 1.	3. neděle v mezidobí	7.30	Režný 403
Únor 2013			
Ne 3. 2.	5. neděle v mezidobí	7.30	Vackovi 197
		10.30	Severinovi 342
Ne 10. 2.	6. neděle v mezidobí	7.30	Kunertovi 300
Ne 17. 2.	7. neděle v mezidobí	7.30	Bednářovi 302
		10.30	Vašíčkovi 349
Ne 24. 2.	1. neděle postní	7.30	p. Havlíčková 341

KULTURNÍ KALENDÁŘ

Po 24. 12. 2012 – 16.00 hod.	„Půlnoční“ mše svatá pro děti - přineste si s sebou lampičky - bude možné si odnést betlémské světlo kostel Verměřovice
So 5. 1. – 13.13 hod.	Výstup na Mariánskou Horu Sraz u Malova mostu – nutná výbava pro vysokohorský výstup
So 19. 1. – 20.00 hod.	Lidový ples Verměřovice
So 26. 1. – 14.00 hod.	Dětský karneval Orlovna v Dolní Čermné

AKCE VE FARNOSTI

akce	den	datum	hodina	místo
žehnání vína a posezení	čtvrtek	27. 12.	19:00 h.	fara Dolní Čermná
šachový turnaj	pátek	28. 12.	15:00 h.	fara Dolní Čermná
koncert	sobota	29. 12.	16:00 h.	kostel Dolní Čermná
mše svatá na ukončení občanského roku	pondělí	31. 12.	16:00 h.	kostel Dolní Čermná
společná adorace	úterý	1. 1. 2013	15:00	kostel Dolní Čermná
pravidelná návštěva starších a nemocných farníků	středa	2. 1.	dopoledne	Verměřovice
	čtvrtek	3. 1.	během dne	D. a H. Čermná
	pátek	4. 1.	dopoledne	Dolní Čermná
žehnání bytů a domů	středa	2. 1.	13:20 - 20:40 h.	D. a H. Čermná
	čtvrtek	3. 1.	16:20 - 20:40 h.	D. a H. Čermná
	pátek	4. 1.	13:20 - 17:40 h.	Verměřovice
	sobota	5. 1.	9:00 - 11:00 h., 14:00 - 16:00 h.	Petrovice
výstav Nejsvětější svátosti oltární	pátek	4. 1.	18:30 h.	kostel Dolní Čermná
společná adorace	pátek	4. 1.	po mši svaté	kostel Dolní Čermná





Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

4. neděle adventní
23. prosince 2012
52. týden / 2012

BOHOSLUŽBY V NAŠÍ FARNOSTI O VÁNOCÍCH:

24. prosince - PONDĚLÍ – Štědrý den

Dolní Čermná 7.30 h. za Františka Severina a duše v očistci
Verměřovice 16.00 h. za Gabriela Macana - *Tato mše svatá z vigilie Narození Páně je určena pro všechny, kteří se nemohou zúčastnit půlnoční mše svaté, především pro naše děti. Koledy budeme zpívat za doprovodu rytmické hudby.*

Dolní Čermná 24.00 h. za dar uzdravení pro nemocného bratra - Při „půlnoční“ zazní „Česká mše vánoční“ od Jakuba Jana Ryby a podání místního chrámového sboru.

25. prosince - UTERÝ – Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ - Boží hod vánoční

Verměřovice 9.00 h. za Josefa Maříka
Dolní Čermná 10.30 h. za farníky - *Hudbou a zpěvem doprovází dětská schola.*

26. prosince - STŘEDA - Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka

Dolní Čermná 7.30 h. za Emila a Emilii Andrlový
Petrovice 9.00 h. za Petra a Růženu Duškovy
Dolní Čermná 10.30 h. za Petra Mareše a rodiče

27. prosince čtvrtek Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty
Dolní Čermná 18.00 h. za živé a zemřelé členy společenství živého růžence
19.00 h. *žehnání vína a posezení na faře v Dolní Čermné*

28. prosince pátek Svátek sv. Mladětek betlémských, mučedníků
Dolní Čermná 15.00 h. *Tradiční šachový turnaj na faře v Dolní Čermné (14. ročník)*
Dnes mše svatá v naší farnosti nebude.

29. prosince sobota Pátý den v oktávu Narození Páně
Petrovice 18.00 h. za rodinu Hejkrlíkovu

30. prosince neděle Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa
Dolní Čermná 7.30 h. za Matyldu Kroulíkovou, manžela, dceru a dva zetě
Verměřovice 9.00 h. za Josefa a Annu Macháčkovy a dceru Helenu
Dolní Čermná 10.30 h. za dobrodince naší farnosti

31. prosince pondělí Sedmý den v oktávu Narození Páně; Konec občanského roku 2012
Dolní Čermná 16.00 na poděkování za přijatá dobrodíní

1. ledna 2013 - úterý – Slavnost Matky Boží, Panny Marie; Den modliteb za mír

Dolní Čermná 7.30 h. za požehnání do nového roku
Petrovice 9.00 h. za mír a pokoj pro všechny národy
Dolní Čermná 10.30 h. za Boží požehnání a pomoc pro celý náš národ
Dolní Čermná 15.00 h. *společná adorace s požehnáním*

2. ledna středa sv. Bazila velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve
Dolní Čermná 7.30 h. za Jana Vágnera, manželku a dceru

3. ledna čtvrtek po oktávu Narození Páně
Dolní Čermná 7.30 h. za nemocné a trpící

4. ledna pátek po oktávu Narození Páně
Dolní Čermná 19.00 h. za Boží požehnání a dary Ducha Svatého pro všechny mladé lidi

5. ledna sobota po oktávu Narození Páně
Dolní Čermná 7.30 h. za nová kněžská a řeholní povolání
Petrovice 17.00 h. za Boží požehnání a ochranu pro celou farnost

6. ledna neděle Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ, Sv. Tři Králové

Dolní Čermná 7.30 h. za rodinu Lenochovu a Vytouchovu
Verměřovice 9.00 h. na dobrý úmysl
Dolní Čermná 10.30 h. za farníky

Průležitost ke sv. zpovědi: v Dolní Čermné ve všedních dnech a v neděli ráno 30 minut před začátkem mše sv.

POUTNÍK, VÁNOCE 2012 – LEDEN 2013

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 13. ledna 2013, Poutník vyjde 27. ledna 2013

Členové red. kroužku: J. Roušar, V. Jansa, E. Jansová, B. Macanová, J. Moravcová

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek, V. Severinová.

Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu. ...

Nicméně je možná finanční spoluúčast – výrobní náklady spojené s vydáním jednoho kusu Poutníka činí 7,- Kč.

